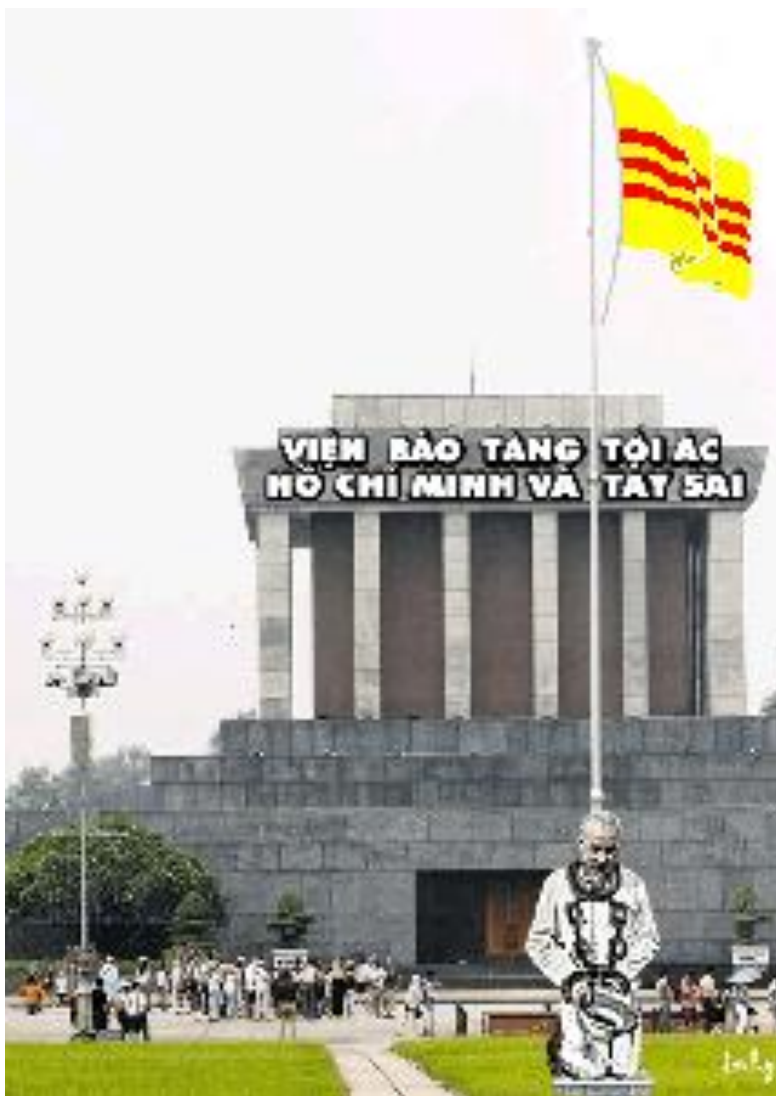

HỒ CHÍ MINH VÀ BỘ CHÍNH TRỊ ĐẢNG VIỆT CỘNG ĐẢNG BỊ TREO CỔ VÌ TỘI ÁC DIỆT CHỦNG

- Nguyễn Chí Thiện -

Posted on August 3, 2013 by Lê Thy

Hải ngoại ngày 28 tháng 6, 2009

Xin kính chào tất cả các bạn hiện diện hôm nay.

Đề tài của chúng ta hôm nay là nói về nhân vật lịch sử Hồ Chí Minh.

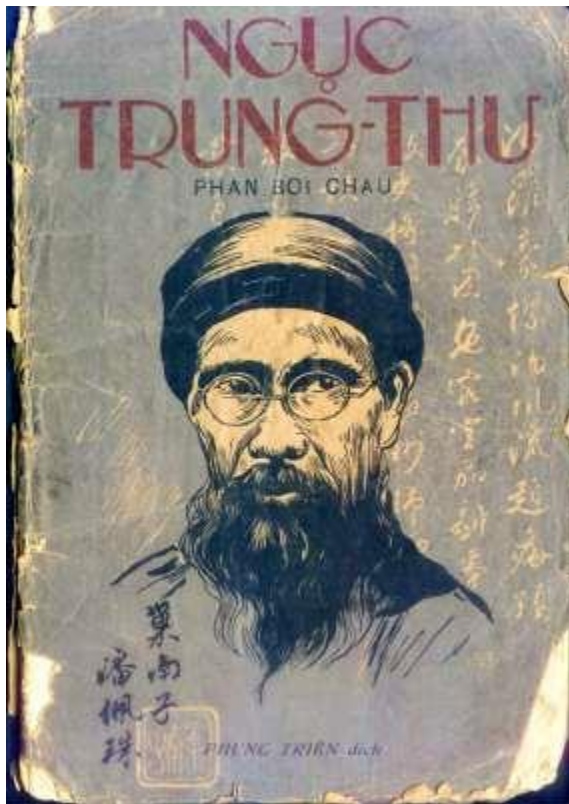
Đề tài này, thực sự mà nói, nhiều người nắm vững rồi. Nhưng tôi muốn thêm vào những chi tiết cho sáng tỏ.

Tôi xin khởi đầu từ năm 1911, khi mà lúc bấy giờ Hồ Chí Minh tên là Nguyễn tất Thành, rời Việt Nam, làm bồi tàu, để đi sang bên Pháp. Việc đầu tiên Hồ Chí Minh làm là xin vào học trường

thuộc địa Pháp, École Coloniale, trường đó đào tạo những người sau này về cai trị lại nước thuộc địa. Việc này chứng tỏ Hồ Chí Minh không hề có mục đích to lớn là cứu nước, như vẫn được tuyên truyền. Vì đã cứu nước thì không bao giờ xin vào học cái trường thuộc địa để sau này trở về làm quan.

Sau này các nhà sử gia ngoại quốc có nói rằng Mỹ cũng như Pháp đã bỏ nhiều cơ hội để lôi kéo Hồ Chí Minh ra khỏi quỹ đạo Cộng sản. Theo tôi hiểu, vấn đề đó hoàn toàn làm. Thực sự mà nói, cơ hội duy nhất có thể lôi Hồ Chí Minh ra khỏi quỹ đạo Cộng sản thì chính là vào 1911, khi Hồ Chí Minh làm đơn xin vào học trường thuộc địa. Giả sử lúc bấy giờ Pháp chấp nhận cho Nguyễn Ái Quốc/Nguyễn tất Thành học trường đó, thì Pháp sẽ có một người quan lại nô bộc rất là giáo quyết, rất là trung thành với mẫu quốc Pháp. Đó là cơ hội duy nhất có thể lôi kéo Hồ Chí Minh về với quốc gia, đại cương như thế, xa rời hẳn đế quốc Cộng sản Nga sô lúc bấy giờ.

Hồ Chí Minh mật báo cho Pháp bắt Phan Bội Châu năm 1925

Sau đó cuộc đời Hồ Chí Minh lưu lạc rất là nhiều nơi. Khi thì sang Anh, sang Nga, sang Tàu. Tôi nghĩ cái tội đầu tiên Hồ Chí Minh phạm phải là khi Hồ Chí Minh qua Mạc Tư Khoa rồi trở về Trung Quốc làm nhiệm vụ tổ chức đảng Cộng sản Đông Dương ở Việt Nam. Thực sự mà nói, đây mới là vấn đề vẫn còn gây ra tranh cãi, là việc báo cho Pháp bán đứng cụ Phan Bội Châu năm 1925.

Việc cụ Phan Bội Châu bị bắt từ Thượng Hải, giải về Việt Nam và cuối cùng thì xử tù, do đồng bào đấu tranh nên được ân xá về ở Huế, đó là sự việc lịch sử, không ai có thể chối cãi được. Khi mà bán cụ Phan Bội Châu như vậy, sớ mật thám đã chi ra số tiền rất lớn. Khoản tiền này trị giá vào độ 150 ngàn tiền franc Pháp. Các bạn phải nhớ rằng vào năm 1925 thì trị giá tiền to lắm. Mua một con trâu ở

Việt Nam thì giá chỉ có 5 franc (5 phật lạng) mà thôi. Đây là tới 150,000 franc, thì giá tiền ấy là rất to !

Có nguồn tin loan truyền sau này cho rằng vụ bán Cụ Phan Bội Châu đó là do Hồ Chí Minh và Lâm Đức Thụ, một tay chân đàn em của Hồ Chí Minh lúc bấy giờ đang sống ở Quảng Châu Trung Quốc. Tất cả những cái đó, theo tôi nghĩ, nhiều cái cũng không có bằng cứ, nhưng có 3 nhân vật đáng tin hơn hết.

* Nhân vật thứ nhất, là nhà văn **Nhượng Tống**, người bạn đồng chí thân thiết với Nguyễn Thái Học. Vào năm 1927, ông Nhượng Tống lúc bấy giờ có viết một quyển sách nhan đề “Ai bán đứng cụ Cụ Phan Bội Châu?”. Ông Nhượng Tống nêu đích danh người bán cụ Cụ Phan Bội Châu là Lý Thụy. Mà Lý Thụy lúc bấy giờ là tên của Hồ Chí Minh hoạt động lúc bấy giờ ở bên Tàu.

Lúc bấy giờ Lý Thụy không hề nổi tiếng, không ai biết Lý Thụy là ai cả. Không ai biết Lý Thụy là Nguyễn Ái Quốc là Cộng sản. Lúc đó Việt Nam Quốc Dân Đảng trong đó có Nguyễn Thái Học có Nhượng Tống cũng không hề biết Lý Thụy là ai hết. Lúc bấy giờ VNQDD cộng tác với Cộng sản, nó có cái rắc rối như vậy, vì mấy ông cứ ngỡ những người Cộng sản cũng là những người yêu nước.

Điều đó chứng tỏ cái gì ? Khi Nhượng Tống viết rằng Lý Thụy bán đứng cụ Cụ Phan Bội Châu, đó là một sự thật, vì lúc ấy chưa mang tính tuyên truyền chống cộng, vì Đảng Cộng sản vào năm 1930 mới thành lập. Cũng không hề có ý bôi nhọ Hồ Chí Minh sau này, mãi sau này Hồ Chí Minh mới nổi lên. Lúc bấy giờ thì Hồ Chí Minh là một nhân vật vô danh thôi. Tôi coi lời viết của ông Nhượng Tống là trung thực.

Sau này, có lẽ vì bài viết đó, vào năm 1949-1950 khi tôi đang ở Hà Nội, Nhượng Tống lúc bấy giờ 30 năm rồi không làm chính trị nữa. Tất cả các hoạt động ông đều ngừng. Ông chỉ làm thầy thuốc ở nhà để chữa bệnh thôi. Vào khoảng 8 giờ tối ở nhà ông Nhượng Tống lập tức bị giết chết ngay. Đây có thể là do kết quả bài viết của ông Nhượng Tống vào năm 1927, cho nên ông Nhượng Tống đã bị thủ tiêu và giết chết ngay giữa Hà Nội.

* Người thứ hai, đáng tin cậy nữa, là **cụ Hoàng Thân Cường Để**, cũng xác nhận rằng người bán Cụ Phan Bội Châu là Lâm Đức Thụy, là một tay nhân rất tin cậy của Hồ Chí Minh. Đầu tiên thì Lâm Đức Thụy còn chối cãi quanh co, là rằng không phải mình bán Cụ Phan Bội Châu. Nhưng sau khi thấy cụ Cụ Phan Bội Châu được ân xá, được về sống an nhàn ở Huế, có một số tiền lớn và nhân lúc cụ Phan Bội Châu bị tù thì tinh thần yêu nước của đồng bào ở trong nổi lên rất cao. Cụ Phan lúc bấy giờ trở thành nhân vật rất nổi tiếng, kích thích lòng ái quốc của người Việt Nam, thì Lâm Đức Thụy có đi khoe khoang với mọi người ở bên Tàu lúc bấy giờ rằng chính bạn ông ta là Lý Thụy tức Hồ Chí Minh lúc bấy giờ đã bán cụ Cụ Phan Bội Châu.

Nhà vua Cường Để và nhà văn Nhượng Tống là hai nhân vật theo tôi thì rất là khả tín.

* Nhân vật thứ ba, là **cụ Lê Dư**, cũng nói rằng chính Lý Thụy đã bán đứng cụ Cụ Phan Bội Châu cho Pháp. Cụ Lê Dư bút hiệu là Sở Cường, cũng hoạt động ở bên Tàu, cho nên biết rất rõ chuyện. Cụ Lê Dư, nhà văn Sở Cường, là bố vợ của 3 nhân vật nổi tiếng ở Việt Nam.

Thứ nhất là bố vợ của tướng Nguyễn Sơn là Cộng sản đấy, thời 47-48 cai quản vùng Thanh Nghệ. Người thứ hai là nhà văn Vũ Ngọc Phan, cũng lấy con gái cụ Lê Dư là bà Hằng. Người thứ

ba là cụ Hoàng Văn Chí. Chính bố vợ của cụ Hoàng Văn Chí kể lại cho cụ Hoàng Văn Chí biết rằng: người điềm chỉ Pháp bắt cụ Cụ Phan Bội Châu là Lý Thụy.

Ba nhân vật uy tín đã xác quyết như vậy. Cái tội lỗi Hồ Chí Minh bán cụ Cụ Phan Bội Châu, thì chúng ta có thể tin là chuyện có thực. Muốn tìm thêm bằng chứng, thì những nhà sử học Việt Nam ở Pháp nên làm sao tìm hồ sơ của mật thám Pháp vào thời đó. Vì cái việc Pháp bắt cụ Cụ Phan Bội Châu là lớn lắm. Coi tìm ra được chứng tích gì không, để xác minh thêm. Đó là tội đầu tiên mà Hồ Chí Minh phạm phải, đối với dân tộc Việt Nam, là đã bán rẻ cụ Cụ Phan Bội Châu cho thực dân Pháp.

Nhiều người nói cụ Cụ Phan Bội Châu là người yêu nước, mà Hồ Chí Minh cũng tôn kính cụ Cụ Phan Bội Châu, thế thì tại lại bán đứng một nhà lãnh đạo có uy tín lớn như vậy ?

Tôi xin mạn phép trả lời thế này: đối với chúng ta người dân Việt Nam, thì cụ Cụ Phan Bội Châu là một người yêu nước, là một người rất là đáng kính. Thế nhưng mà đối với Hồ Chí Minh thì hoàn toàn không phải là thế. Hoàn toàn không phải là thế. Vì ngay từ 1947, khi mà viết "Những mẩu chuyện hoạt động của Hồ chủ tịch" ký tên là Trần Dân Tiên, thì Hồ Chí Minh coi cụ Cụ Phan Bội Châu không ra gì cả. Hồ Chí Minh có nói rõ trong quyển sách đó: cụ Phan Bội Châu dựa vào Nhật để đánh Pháp, chỉ là kẻ đưa hổ cửa trước rước beo cửa sau. Hồ Chí Minh rất coi rẻ cụ Cụ Phan Bội Châu.

Điểm thứ hai, khi bán cụ Cụ Phan Bội Châu xong, Hồ Chí Minh có điều kiện thu tóm tất cả các nhân vật ở Trung Quốc về với mình, là vì uy tín cụ Cụ Phan Bội Châu lớn quá, nếu cụ còn sống, thì Hồ Chí Minh không thể nào gọi lên được.

Hồ Chí Minh và đảng CS thủ tiêu nhiều người quốc gia

Sau này trong cuộc đời Hồ Chí Minh, chính những người Cộng sản như Hà Huy Tập, Trần Phú cũng đều tố giác Hồ Chí Minh cái tội đã làm cho hàng trăm đảng viên Cộng sản bị thực dân Pháp bắt, mà người ta nghi là Hồ Chí Minh đã chỉ điểm cho bọn Pháp. Có lẽ vì những việc như vậy, cho nên từ những năm 1933-38, Hồ Chí Minh bị giam lỏng ở bên Nga, không làm gì cả. Đó là những năm không có một tin tức gì về Hồ Chí Minh hết.

Sau này, đến khi "cách mạng tháng 8" thành công, thì chúng ta thấy Hồ Chí Minh và đảng Cộng sản đã tiêu diệt tất cả những người quốc gia như thế nào, chúng ta cũng đã nắm vững. Rất nhiều người trong giai đoạn đó, từ những học giả như Phạm Quỳnh, nhà văn Khái Hưng, Lan Khai, Tạ Thu Thâu, những người tôn giáo như Đức Huỳnh Phú Sổ, Đảng trưởng Duy Dân, ông Lý Đông A vẫn vẫn cũng bị Cộng sản thủ tiêu.

Tất cả những tội lỗi đó, bây giờ nó có những bằng chứng rất rõ rệt, chúng ta không cần gì phải tranh cãi nữa, phải không nào! Không cần phải tranh cãi về vấn đề đó nữa. Tiếp sau đó, đến

những cuộc kháng chiến chống Pháp, có rất nhiều người quốc gia, nhiều người theo chủ nghĩa quốc gia mà không đi theo Cộng sản, cũng bị thủ tiêu, tù đày và chết chóc. Rất là nhiều.

Cải Cách Ruộng Đất: Tội Ác Diệt Chủng !

Sau khi ký Hiệp định Genève rồi, tiếp đến là Cải Cách Ruộng Đất (www.vlink.com/caicachruongdat). CCRD tôi có thể có thể nói là một cuộc diệt chủng quy mô. Là vì theo tài liệu của chính Cộng sản, thì trong cuộc cải cách điền địa này, 172 ngàn (172,000) người đã bị giết oan. Con số nó lớn quá. Với con số đó chính cộng sản nói, thì chúng ta phải thấy rằng là chỉ riêng với cái tội đó thôi, thì Hồ Chí Minh và đảng cộng sản, những người trong Bộ chính trị, là đủ để đưa họ ra một tòa án quốc tế.

Nếu mà có một tòa án công minh xét xử, thì tôi nghĩ là Hồ Chí Minh cũng như là toàn thể bộ chính trị của nó, đều phải treo cổ chúng nó mà thôi. Không có bàn luận gì khác cả. Cái tội đó quá lớn! Mà các sử gia thế giới bây giờ cũng phải công nhận đó là **tội ác diệt chủng**. Tội ác diệt chủng!

Những người nào bây giờ còn bênh vực ông Hồ, còn bàn luận ông ta có phải là người ái quốc hay không, ông ta có yêu nước hay không, ông ta là người quốc gia hay là người cộng sản, cái nào nhiều hơn nào ít hơn.....thì tất cả những bàn luận đó đều vô nghĩa! Nếu mà xét xử công minh, thì riêng cái tội Cải Cách Ruộng Đất thôi đã phải treo cổ Hồ Chí Minh và toàn thể Bộ Chính Trị Đảng CS. Không để sót một ai cả ! Đấy nó là sự thật của lịch sử, nói theo tinh thần rất là vô tư của luật pháp, chứ không phải do vì hận thù gì hết.

Nhân văn Giai Phẩm và Đánh Tư Sản ở miền Bắc

Sau vụ Cải Cách Ruộng Đất rồi, thì tiếp đến là vụ Nhân Văn Giai Phẩm, đàn áp văn hóa như thế nào. Tất cả mọi tiếng nói đều bị bóp nghẹt. Tất cả những văn nghệ sĩ đều phải sống rất là hèn, đánh mất mình, làm tôi tớ làm công cụ cho đảng cộng sản. Những người nào mà suy nghĩ độc lập một tí, thì bị trừ dập, bị đi tù. Toàn bộ nhân dân Việt Nam, toàn bộ văn nghệ sĩ Việt Nam đều mất hết quyền tự do sáng tác. Báo chí các thứ đều nằm trong bàn tay sắt của Đảng.

Thì tiếp theo đó là vụ Đánh Tư Sản ở miền Bắc, thì cũng đã gây ra không biết bao nhiêu là cảnh chết oan! Biết bao nhiêu cảnh tù đày! Sự thật mà nói, sau năm 1954, thì những người giàu có ở Hà Nội thì đa phần đều di cư vào Nam rồi. Còn lại đều toàn là những người vừa phải thôi, không giàu có, thì cũng bị đánh ngay vào tư sản. Có nhiều người tự tử ở trong tù. Có nhiều người nhảy lầu chết. Có nhiều người bị bắt đi tù và bị cướp hết tài sản. Thì đấy cũng lại là một tội lỗi nữa.

Hồ Chí Minh ban hành Nghị Quyết 49 tập trung cải tạo không xét xử

Sau này, đến năm 1961, vào ngày 2 tháng 6 năm 1961, thì Quốc Hội CS Việt Nam do Trường Chinh làm chủ tịch lúc đó theo lệnh của Hồ, có ban hành một sắc lệnh, gọi là **Nghị Quyết 49**. Nghị

quyết này cho phép công an và chính quyền địa phương có thể cho đi tập trung cải tạo 3 năm bất cứ một thành phần nào gọi là bất mãn. Không cần đem ra xét xử. Vì qua thực tế ở miền Bắc mà tôi thấy, thì hàng mấy trăm ngàn người bị tập trung cải tạo như vậy, không xét xử! Vào tù chỉ ba bốn hôm sau là đi trại ngay. Không có hỏi cung nữa. Thì những người này thật sự có làm gì đâu mà hỏi cung! Thì khi mà bị bắt như vậy, thì biết bao nhiêu là gia đình tan nát.

Cho nên vào dịp đó, chúng tôi gọi là mùa xuân gieo khiếp kinh, phá tan nát không biết bao nhiêu là gia đình. Bao nhiêu là thảm cảnh xảy ra ở miền bắc ở lúc đó! Đây là sắc lệnh đặt toàn thể nhân dân Việt Nam ra ngoài vòng pháp luật! Đặt toàn thể nhân dân miền Bắc ra ngoài vòng pháp luật! Sau này đến năm 1975, thì cái sắc lệnh đó, sắc lệnh tập trung cải tạo đó lại được áp dụng ở miền Nam đối với những sĩ quan và những người trong chính quyền Việt Nam Cộng Hòa! Điều này tương đối rõ rệt rồi phải không ?

Coi Nhân Dân như Súc Vật!

Tất cả những cái đó nó xảy ra liên tiếp như vậy cho đến khi Hồ Chí Minh chết. Thì cả cái xã hội miền Bắc có thể nói là khủng khiếp: người dân mất hết tất cả quyền làm người, đấy là về mặt tinh thần. Trí thức trở thành tôi tớ, nhân dân trở thành quá súc vật!

Tôi xin nêu thí dụ thế này: thời Hồ Chí Minh còn sống, khi Phạm văn Đồng đem gạo ngon của Việt Nam mình đem sang các nước Nga Ấn Độ đổi lấy loại bo bo hay mì mọt, thì nói đối với các nước đó rằng chúng tôi đổi các loại hạt này về là để chăn nuôi. Tức là để nuôi gia súc đấy! Nhưng trên thực tế thì để bán cho nhân dân Việt Nam, nuôi dân Việt Nam! Mà ngay những bo bo và mì mọt đó, cũng phải có tem phiếu thì mới có thể mua được.

Câu nói mà chúng tôi dùng cho việc đổi hạt này, đổi bo bo về nuôi súc vật, coi nhân dân mình như súc vật, không phải là giống Người nữa. Cái này thì những người sống ở miền Bắc thời đó đều thấy thấm thía vô chừng! Ngay cả bo bo cũng không có mà ăn nữa. Cuộc sống nó thê lương đến mức như thế. Đấy là nói về dưới thời Hồ Chí Minh.

Bắt bớ tràn lan. Đến nỗi bộ trưởng bộ công an lúc bấy giờ là Trần Quốc Hoàn cũng tuyên bố rõ rệt rằng: Bắt không tính đến lượng! Hễ bắt vào tù càng nhiều bao nhiêu, thì càng có lợi cho Đảng và Nhà Nước bấy nhiêu! Hấn tuyên bố như vậy. Vì người tù làm ra của cải nhiều, mà nuôi họ không là bao nhiêu cả. Nhà tù là nơi sản xuất bội thu, có lợi cho đảng rất nhiều.

Khủng bố xã hội làm cho người dân rất sợ mà khuất phục đảng! Thì đấy là chính sách vô cùng thâm độc của đảng. Thế thì tất cả những cái đó nó xảy ra. Tiếc rằng miền Nam chúng ta cũng như thế giới hồi đó thì rất ít người biết về những chuyện đó. Nghe kể lại thì cũng không tin. Vì không thể ngờ, không thể tưởng tượng được là có cái xã hội quái gở như thế phải không nào ?

Những điều tôi nói đó là xảy ra dưới thời Hồ Chí Minh. Thế mà chúng nó còn gây chiến, gây chiến

tranh với miền Nam! Để theo lệnh của Tàu Nga để bành trướng chủ nghĩa cộng sản, làm thiệt hại hai năm sáu triệu sinh mạng. Từ những năm 1960 là bắt đầu gây chiến ở miền Nam cho đến 1975. Theo thống kê, thống kê thì chưa đủ đâu, kể cả Nam Bắc, dân thường và cả những binh lính chết, thì con số lên đến 4 triệu. Khủng khiếp, không thể nào tưởng tượng nổi phải không nào?

Hồ Chí Minh không hề bị mất quyền

Tôi muốn nói thêm: với tất cả những tội ác như vậy, thì nhiều người biết quá rồi. Cho nên gần đây có những luận điệu nói rằng Hồ Chí Minh là bị mất quyền với Lê Duẩn và Lê Đức Thọ đã tước bỏ mọi quyền hành, chỉ còn ngồi chơi xơi nước thôi. Cái luận điệu này càng ngày càng lộ ra, có thể một phần là để gỡ tội cho Hồ Chí Minh. Nhưng mà sự thật lịch sử đã trả lời rõ rệt là những luận điểm như vậy không đứng vững được.

Tôi sống ở miền Bắc xã hội chủ nghĩa suốt trong vòng từ thời trước 1954 cho đến năm 1995, thì thường nghe thấy Hồ Chí Minh bị giết rồi, Lê Đức Thọ nắm quyền (.....đoạn này audio không nghe rõ...) cần vũ khí hiện đại đánh nhau với Mỹ. Trung Quốc lúc bấy giờ có đại loạn. Cách Mạng Văn Hóa năm 1966 kéo dài đến tận 10 năm sau, thì những người lãnh đạo của Trung Quốc như Lưu Thiểu Kỳ, Đặng Tiểu Bình, Bành Chân vân vân, các nguyên soái như Hạ Long, Bành Đức Hoài vân vân lần lượt bị tù bị giết. Thành ra gây ra cảnh xáo trộn rất lớn ở Trung Quốc.

Thế là sự viện trợ cho Việt Nam do cách mạng văn hoá Trung Quốc, có bị giảm sút. Việt Nam lúc bấy giờ hoàn toàn dựa vào Nga, nhưng mà vẫn phải đóng vai là thân với Trung Quốc, chứ không dám công khai chửi bới Trung Quốc. Lúc bấy giờ thì Hồ Chí Minh và đảng cộng sản Việt Nam thiên về Nga.

Khi đó, tháng 10 năm 1967, lúc bấy giờ Tố Hữu rất là ghét Trung Quốc, có làm một bài thơ để nói xô xiên Mao Trạch Đông. Trong bài thơ đó đại cương kể lại tích Mỵ Châu và Trọng Thủy, nói Mao Trạch Đông “trái tim nhằm chỗ để lên đầu, nên nổi cơ đồ xuống vực sâu, chợ trời chân lý không phân biệt, tình nghĩa anh em cũng thiếu thừa”, ý nói Mao Trạch Đông mê Giang Thanh yêu Giang Thanh quá cho nên đến nỗi trái tim nhằm chỗ để lên đầu, chỉ gây ra đại loạn khi lãnh đạo cuộc cách mạng văn hóa lúc bấy giờ, do nhóm Dương Thanh cầm đầu.

Bài thơ đó đăng trên báo Nhân Dân thì Hoàng Văn Hoan có viết lại. Hồ Chí Minh đọc bài thơ đó trên báo vào buổi sáng, liền lập tức ra lệnh thu hồi toàn bộ số báo Nhân Dân lại. Hoàng Văn Hoan viết thêm, khi thu hồi báo Nhân Dân lại sao kịp nữa, 9 giờ sáng mà sau khi phát hành. Cái này tai hại đến quan hệ Việt Trung. HVH viết kể như vậy. Ngay việc như vậy, tháng 10 năm 1967, một người mà “ngồi chơi xơi nước” mất hết quyền hành, liệu có đủ tư thế, đủ quyền uy để mà ra lệnh thu hồi toàn bộ báo Nhân Dân đã phát hành không ?

Chúng ta phải khẳng định mà trả lời một câu rằng không phải tư thế một người ngồi chơi xơi nước

mất quyền, bị tước đoạt hết tất cả mọi quyền lực. Đây là theo nhận xét của tôi. Mà đây là một chứng cứ để nói rằng Hồ Chí Minh chưa mất quyền năm 1967.

HCM cùng các uỷ viên Bộ Chính trị họp bàn chiến dịch Tết Mậu Thân 1968.

BVCV sưu tầm từ <http://dangquyetthang.wordpress.com/> (blog V+)

Sau đó, bắt đầu sắp sửa bước qua năm 1968, lúc bấy giờ đang chuẩn bị cuộc tấn công Mậu Thân ở miền Nam Việt Nam. Cuộc tấn công Mậu Thân này, theo thư ký riêng của Hồ Chí Minh, Vũ Kỳ, có viết lại, thì Hồ Chí Minh đi máy bay về Việt Nam về trước hàng tháng rồi. Ra sân bay đón thì có Lê Duẩn, Phạm Văn Đồng và Lê Đức Thọ. Khi về đến chủ tịch phủ, Hồ Chí Minh chuẩn bị làm bài chúc Tết. Bài chúc Tết này cũng đồng thời như là cái khẩu lệnh để tổng tấn công vào dịp Tết, mà miền bắc Việt Nam đổi cả lịch nữa, ăn Tết trước một ngày. Để mà tấn công vào dịp Tết Mậu Thân.

Thì mấy câu thơ đó chỉ có 4 câu thôi.

Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua,
Thắng trận tin vui khắp nước nhà,
Nam Bắc thi đua đánh giặc Mỹ.

Tiến lên!

Toàn thắng ắt về ta!

Nhưng 4 câu ấy là một khẩu lệnh tấn công. Hồ Chí Minh phải cặm cụi sửa chữa hàng mấy tháng trời mới xong. 4 câu thơ đó đại cương kêu gọi đồng bào phải nổi dậy, để mà đánh thắng toàn thể miền Nam Việt Nam. Chỉ có câu thơ ngắn gọn thôi mà mất 5 tháng.

Sau khi về Việt Nam, họp bàn với Bộ chính trị, chuẩn bị tấn công xong xuôi đâu vào đấy rồi. Mà toàn là do Hồ Chí Minh chủ tọa các cuộc họp đấy nhé. Thì Vũ Kỳ có kể lại mà. Xong đâu đấy rồi, thì Hồ Chí Minh lại trở về Trung Quốc. Hồ Chí Minh trở về Trung Quốc thì cũng sắp sửa Tết đến. Chuyện Mậu Thân sắp sửa diễn ra.

Thì lúc bấy giờ, để hỏi ý kiến cuối cùng, để nhận lệnh cuối cùng, thì Võ Nguyên Giáp lúc bấy giờ tuy là mất quyền cũng đã gọi điện thoại cho Hồ Chí Minh, mất 2 tiếng đồng hồ trên điện thoại, để bàn về việc đánh Mậu Thân như thế nào. Lê Đức Thọ, trưởng ban tổ chức lúc bấy giờ là tay chân đắc lực của Lê Duẩn, cũng bay sang tận Bắc Kinh để gặp Hồ Chí Minh, nhận những chỉ thị cuối cùng như thế nào.

Đêm hôm đó là đêm giao thừa, Vũ Kỳ có kể lại, đêm giao thừa hôm ấy, 2 bác cháu ngồi mở radio ra nghe. Vũ Kỳ kể rằng khi bài thơ chúc Tết của ông Hồ vang lên, mắt ông Hồ sáng lên và rất phấn khởi và vui vẻ nói lên rằng giờ này toàn thể nhân dân miền Nam đang vùng lên, đã nổi dậy!

Tất cả những bằng cứ như vậy cho chúng ta thấy: không phải Hồ Chí Minh là người ngồi ở tư thế bù nhìn ngồi chơi xơi nước như mấy ông bạn “xét lại”. Một người ngồi chơi xơi nước không bao giờ có cái tư thế như thế cả.

Có người nói rằng Hồ Chí Minh không chủ trương đánh miền Nam mà chủ trương hòa bình. Tất cả cái đó càng sai nữa! Chính ông ta đọc bài thơ chúc Tết là cái khẩu lệnh! Khi bài thơ chúc Tết được đọc lên, mắt ông ta còn sáng lên vì sung sướng nữa mà!

Không thể nói ông ta không có chủ trương gây chiến tranh ở miền Nam! Trong tất cả những lời kêu gọi từ năm 1966-1967 mà Hồ Chí Minh nói trên đài Radio, mà chúng tôi được nghe hết rằng: **phải quyết tâm dù có đốt cháy cả rặng Trường Sơn, cũng phải là đánh chiếm cho bằng được miền Nam!** Đó là những bằng chứng hùng hồn, nói lên điều mà tôi có thể khẳng định là ông Hồ Chí Minh không hề mất quyền!

Đành rằng có thể là trong vài năm cuối cùng của cuộc đời, do có ốm yếu, nên vài việc nhỏ thì bọn Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, Trường Chinh, Phạm văn Đồng qua mặt ông ta. Nhưng về những vấn đề cơ bản, thì Hồ Chí Minh vẫn phải chịu trách nhiệm, vì ông ta vẫn là người trực tiếp lãnh đạo toàn bộ công cuộc đánh nhau với miền Nam, cho tới khi ông ta tắt hơi thở cuối cùng!

Với những chứng cứ như thế, không thể nào nói rằng ông Hồ đã bị Lê Đức Thọ Lê Duẩn gạt ra ngoài không cho nắm quyền nữa!

Hồ Chí Minh chuẩn bị trước chuyện ướp xác

Một điểm nữa tôi muốn nói về cuộc đời Hồ Chí Minh. Sự thật mà nói, ngay việc ướp xác không phải một sớm một chiều mà nó xảy ra đâu! Ngay từ năm 1967 đã mời các phái đoàn chuyên gia

của Liên Xô sang để chuẩn bị ướp xác rồi. Họ biết ông Hồ không sống lâu nữa, cho nên chuẩn bị ướp xác. Chính báo Phụ Nữ của Việt Nam có đăng đấy, khi ông Hồ chết rồi ấy mà, thì chuyên viên Liên Xô muốn mang xác của Hồ Chí Minh về Mạc Tư Khoa để ướp, vì nó có đủ điều kiện hơn.

Lúc bấy giờ phái đoàn chủ tịch Liên Xô sang Việt Nam, báo Phụ Nữ và chính các chuyên gia LS có kể lại, khi mà muốn mang xác của Hồ về Mạc Tư Khoa, thì Lê Duẩn khóc, nói rằng không thể để mang xác của Hồ đi được, mà phải để ở Việt Nam để làm các việc ướp xác. Vì vậy cho nên phái đoàn LS mới mang tất cả các trang thiết bị sang Việt Nam cấp tốc, để ướp xác cho Hồ Chí Minh.

Tất cả những việc này đều có bàn luận và tính toán từ trước cả. Thế còn cái chuyện “sau khi tôi chết, thiêu xác tôi đi” đều là những cái bài vở nói ra mà thôi. Còn cái việc chuẩn bị ướp xác thì Hồ Chí Minh biết từ mấy năm trước. Đấy là phái đoàn ướp xác của Liên Xô kể lại trên báo chí. Tôi muốn nói cuộc đời Hồ Chí Minh nó huyền hoặc, có nhiều cái người ta thêm dặt thêm vào. Nhưng thực chất như thế nào thì chúng ta cứ nói như thế thôi!

Một điểm nữa tôi muốn nhấn mạnh, về đời tư Hồ Chí Minh, chúng ta không cần bàn đến lắm đâu, vì cuộc đời con người, cái chuyện trai gái, theo tôi nghĩ, là cái chuyện bình thường thôi. Ông Hồ hay ông Mác hay ông Lênin cũng đều là những con người bình thường như mọi người thôi, rất dễ sa vào những thú vui như vậy. Thế nhưng riêng có một việc, chúng ta không thể bỏ qua được. Chuyện ông ta lăng nhăng với Nguyễn thi Minh Khai là vợ Lê Hồng Phong này, lăng nhăng với mấy bà người Nga người Pháp, mấy cô Thái Tầu, Tăng Tuyết Minh vân vân, chúng ta có thể bỏ qua được hết phải không nào. Vì đấy nó là những chuyện sinh hoạt bình thường.

Thế nhưng, riêng cái chuyện đối với công Nông Thị Xuân, là cô gái Tề, mà bây giờ có hình ảnh hằn hoi, ảnh lúc bấy giờ có hai mươi mấy tuổi đầu thôi, mà được Hồ Chí Minh đưa về Hà Nội, có con với Hồ Chí Minh. Đứa con bây giờ là Nguyễn Tất Trung đang sống ở Hà Nội.

Cô Nông Thị Xuân bị chết thảm như thế nào? Chuyện đó, Hồ Chí Minh ra lệnh cho Trần Quốc Hoàn giết, thì chúng ta cần đưa ra ánh sáng. Nó không còn là chuyện tình ái đơn thuần nữa, mà nó là chuyện giết người! Giết người! Mà cô Xuân bị giết, vì cô ấy đại dột, cứ đòi công khai hoá cuộc hôn nhân của mình với ông Hồ. Mà công khai hoá làm sao được! Cô Xuân dựa vào đứa con là Nguyễn Tất Trung, đòi công khai hoá như vậy, cho nên cô ta đã phải chuốc lấy một cái chết rất là bi thảm.

Và những người bạn của cô ta, họ hàng cô ta cũng bị giết chết! Thí dụ cô Nông Thị Vàng, Nông Thị Nguyệt đều là bị giết chết tất cả! Những cái này là một vụ án mạng rất lớn, của một ông chủ tịch nước, phải không! Cô con gái đáng thương ở tận Cao Bằng về để phục vụ sinh lý cho ông Hồ, có con với ông Hồ, rồi cuối cùng bị giết thảm như vậy!

Cái này, sau này, khi Việt Nam có dân chủ tự do rồi, thì cần phải điều tra, để lòi đích danh thủ phạm ra, chứ không thể bỏ qua được! Những việc này tôi tin chắc 100% là chuyện thật, vì anh Nguyễn Tất Trung còn sống ở Việt Nam, ảnh cô Nông thị Xuân còn. Mồ cô Nông Thị Xuân còn. Cái xác cô Nông Thị Xuân nếu chưa bị phá huỷ, đào lên bây giờ, thì vẫn còn nhìn thấy vết búa đập lên đầu như thế nào trên xương sọ bị ảnh hưởng. Tôi hoàn toàn tin đó là sự thật.....(..)

Đã rõ nét, không còn cái gì để tranh luận, đi đến kết luận duy nhất đúng là Hồ Chí Minh là một tên tội phạm của dân tộc Việt Nam, không hơn không kém!

Không nên bàn ông ta là người yêu nước hay không! Không nên bàn ông ta là quốc gia nhiều hay cộng sản nhiều! Ông ta có tinh thần dân tộc hay không? Không nên bàn những cái đó nữa! Những sử gia ngoại quốc họ u mê đã đành rồi, nhưng người Việt Nam không được phép như vậy!

Bảo rằng một người có tinh thần dân tộc, thế mà vừa về đến Việt Nam, sau bao nhiêu năm xa nước, năm 1941 về đến Cao Bằng, ở hang Pắc Bó ấy, thì đã làm ngay mấy câu thơ “kia suối Lênin đây núi Mác, hai tay gậy dựng một cơ đồ”. Bao nhiêu danh nhân Việt Nam, sao không đặt tên, mà đặt tên Mác với Lênin ? Thì đủ hiểu cái tâm hồn của ông ta lúc nào cũng chỉ Mác Lê mà thôi !

Và đến khi ông ta trút hơi thở cuối cùng, ông cũng ước mong là được về với Mác Lê! Chứ không được về với Vua Hùng, với Trần Hưng Đạo hay được về với Lê Lợi, Quang Trung gì cả! Mà ước mơ được về gặp ông Mác ông Lê ! Con người như vậy, thì làm sao còn bàn ông ta là cộng sản hay quốc gia nữa ! Có tinh thần dân tộc, hay ông ta theo cộng sản ? Các bàn luận thành ra trở nên vô nghĩa phải không?

Hơn nữa, chúng ta nói thêm, những người cộng sản bao giờ cũng có cái đặc tính là họ nói như thánh, và đề cao mình như thánh như thần, nhưng thực sự ra, cuộc sống của họ như súc vật! Phải nói thẳng như vậy ! Thí dụ, ai đến Đức mà xem, đều hiểu rõ ông Mác là người thế nào! Xin lỗi các bạn, sử sách còn ghi rõ, Các Mác là người chuyên đi chơi gái điếm! Ngay cả cô con ở, ông Mác cũng làm cho cô ta có con. Nhưng mà để cho bà vợ Các Mác đỡ ghen, thì ông Engels là bạn, phải nhận là con của mình!

Thế Marx với Engels là những người như thế nào? Họ đề ra “chủ nghĩa cộng sản bình đẳng bác ái, mọi người như nhau, dân tộc bốn bể là nhà, không biên giới, vô sản là anh em tất cả”, nhưng thực tế, trong những văn bản bị loại bỏ, Marx với Engels là những người rất là phân biệt chủng tộc, nói xấu Do Thái, coi dân tộc Slaves Bulgary Rumani kể cả người Nga, coi những dân tộc châu Phi châu Úc rất là hèn kém.....

